

ARBEJDER BLADET

NR. 5 1972 - 3. ÅRGANG

SVARET PÅ EEC ER KAMP FOR SOCIALISMEN

Lige fra Danmarks Kommunistiske Parti til de "dansk-sindede" kapitalister, er spørgsmålet om EEC-modstand gjort til et spørgsmål om at værne "vor nationale selvstændighed".

Men arbejderklassen har ikke noget fædreland, og kampen mod EEC er et spørgsmål om klassekamp, et spørgsmål om, hvordan vi kan forbinde kampen mod EEC med kampen for socialismen.

Se side 3.

PRÆSIDENT- VALGET I USA

Den borgerlige presse beskæftiger sig meget med, om Nixon eller McGovern skal stå i spidsen for den amerikanske forbryderstat.

Men skuespillet drejer sig mest om taktik. Den amerikanske imperialisme forandrer sig ikke uanset hvem, der står som officiel topfigur.

Se side 5

KAN FAGFORENINGERNE GØRES TIL KAMP- ORGANISATIONER ?

Fagbureaukraternes favorit-løgn er, at fagforeningerne bliver, hvad medlemmerne gør dem til.

"Oppositionen" indenfor fagforeningsapparatet opfordrer: "Gør fagforeningerne til kamporganisationer!"

Men sandheden er, at medlemmerne i dag er afskåret fra reel indflydelse i de faglige organisationer.

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123588

Indhold:

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS.....	se nedenfor
HVORDAN BEKÆMPES EEC?.....	side 3
TVANGSFORFLYTNING AF MURERE.....	side 6
FAGBUREAUKRATIETS FAVORITLØGN.....	side 7
FAGFORENINGERNES SAMMENVOXSEN MED STATSAPPARATET.....	side 8
SÅDAN BLEV LÆNKERNE SMEDET.....	side 11
FIK DU IKKE BLADET SIDSTE GANG?.....	side 15
PRÆSIDENTVALGET I USA.....	side 16
MOD USA'S FOLKEMORDSKRIG.....	side 19
STREJKE MOD TILLIDSMAND PÅ CARLSBERG.....	side 21
DE ENGELSKE HAVNEARBEJDERES STREJKE.....	side 23
SYMPATI AKTIONER BLEV FORHINDRET.....	side 25
SOLIDARITET MED DE BELGISKE MINEARBEJDERE.....	side 27

Red. slut den 5. sept. 1972

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

Studier har altid været en vigtig del af det revolutionære arbejde. Vigtigt, ikke for at uddanne boglærde, men for at forbedre det politiske arbejde.

ARBEJDERBLADET starter i efteråret en GRUNDSTUDIEKREDS.

Vi håber en sådan grundstudiekreds kan opfylde det behov der eksisterer blandt klassebevidste arbejdere og intellektuelle, for en studiekreds, hvor kommunismens grundbegreber gennemgås på en levende, konkret og letforståelig måde.

Studieplan og materiale er for tiden ved at blive udarbejdet, og vil om kort tid kunne rekvireres fra ARBEJDERBLADET. Følgende vil indgå i grundstudiekredsen:

Det kommunistiske manifest (Marx/Engels)

Den dialektiske og historiske materialisme (J.V.Stalin)

Den politiske økonomi

Om staten (Lenin)

Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelse

ses generallinje (Kinas Kommunistiske Parti, 1963)
Om partiet (Lenin/Stalin)

Udover grundstudiekredsen påtænker ARBEJDERBLADET at afholde en studiekreds hvor bl.a. følgende emner kan tages op: Propagandaarbejdet, den kollektive arbejderavis, den revolutionære organisering.

Er du interesseret i GRUNDSTUDIEKREDSEN, kan tilmelding finde sted allerede nu. Du kan få nærmere oplysninger ved at skrive til arbejderbladets adresse. Bor du i provinsen kan vi hjælpe dig med studiemateriale, oplæg osv., så du selv kan sætte en studiekreds igang.

På grundstudiekredsen vil vi desuden tage aktuelle emner op til diskussion, gennemføre kritik af ARBEJDERBLADET, samt tilrettelægge bladsalg.

Skriv til:
ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V

HVORDAN BEKÆMPES EEC?

Afstemningsdagen for eller imod EEC nærmer sig. Det er klart, at vi må stemme nej d. 2. oktober. Samtidig må det dog slås fast med syvtommer-søm, at kampen mod kapitalen aldrig nogensinde har kunnet afgøres via stemmesedlen.

EEC er i dag en nødvendighed for kapitalen, - for at skaffe større muligheder for afsætning. Vi vil derfor begå en alvorlig fejltagelse, hvis vi tror, kapitalen frivilligt vil opgive EEC-medlemskab. Uanset folkeafstemningens resultat.

Kampen mod kapitalen er altid blevet bestemt af én ting: arbejderklassens styrke. Årtiers klas-sesamarbejde fra de partiers side, der hævder at varetage vore interesser samt fagforeningernes samfundsbevarende funktion, har gjort sit til, at det ikke i dag er muligt at slå organiseret til mod kapitalen.

Vi står i den situation, hvor vi må forberede os, hvor vi må organisere os for at skabe et nyt kommunistisk arbejderparti. Ellers bliver alle forsøg på at løbe udbyttersamfundet over ende resultatløse.

Kampen mod EEC vil også efter

folkeafstemningen stille os over for disse problemer.

Hvad er hovedopgaven i kampen mod EEC?

K A M P M O D E E C

- ET SPØRGSMÅL OM KLASSEKAMP

Fra DKP til storkapitalisten Steen Danø er spørgsmålet om EEC-modstand først og fremmest gjort til et spørgsmål om at værne Danmarks

"nationale selvstændighed".

At stille spørgsmålet på den måde i et imperialistisk land som Danmark er forkert.

De nuværende tilstande i udbyttersamfundet Danmark kan ikke stilles op som alternativ til den endnu hårdere udbytning og undertrykkelse, vi vil få at mærke i den nye imperialistiske blokdannelse EEC.

Kapitalistklassen er i dag den herskende klasse i nationen. I et kapitalistisk land har arbejderklassen aldrig haft nogensomhelst indflydelse i spørgsmål, der afgør nationens skæbne. Derfor bliver kravet om at bevare Danmarks "nationale selvstændighed" intet andet, end et krav

ARBEJDERBLADETS BOGSALG

Fra ARBEJDERBLADET's BOGSALG kan du købe

- kommunismens klassikere
- bøger om arbejderbevægelsens historie
- litteratur om det socialistiske
Kina og Albanien
- kommunistiske blade og tidsskrifter
- revolutionære grammofonplader

Skriv efter bogliste eller aflæg bogsalget
et besøg. Åbent hver torsdag kl. 16-20.
Falkonergårdsvej 15, 1959 København V.

Giro 20 43 45

til kapitalistklassen om ikke at afgive endnu en del af dens nationale privilegier for at opnå større fordele på det internationale marked.

Men selv dette krav er fuldkomment urealistisk.

I kapitalismens barndom, hvor produktionen var lille, kunne de fremstillede varer nemt finde afsætning inden for det samme lands grænser. Dette økonomiske forhold var bestemmende for, at kapitalistklassen ikke var parat til at afgive en tøddel af dens nationale privilegier til andre landes kapitalister.

Dette stadium er forlængst passeret. Truster og monopoler voksede frem. Produktionen blev større end afsætningsmulighederne indenfor landegrænserne. Kampen om nye markeder førte til krige, kolonivælde og undertrykkelse. Den førte til 1. verdenskrig. Den førte til 2. verdenskrig med storkapitalens og nazisternes krav om et 'Storeuropa', et 'Neuropa'. Altsammen i nationens og profittens navn.

Kapitaleksporten er et af imperialismens vigtigste kendetegn. Når kapitalen ikke kan skabe tilstrækkelig profit indenfor landets grænser, søger den hen, hvor profitten er større. Årsagen er monopolkapitalisternes jagt efter

maksimalprofitter. Og maksimalprofit er monopolkapitalismens økonomiske drivkraft.

Netop derfor ser vi, at nye imperialistiske blokdannelser er ved at tage form. De vesteuropæiske monopoler voksede sig efter krigens ødelæggelser igen så store, at spørgsmålet om fri vare- og kapitaleksport blev en bydende nødvendighed for at kravet om maksimalprofit kunne opfyldes.

Dette økonomiske forhold tvunger monopolkapitalen til frivilligt at afgive en del af den nationale selvstændighed til fordel for et større fælles marked.

At mobilisere EEC-modstanden omkring en parole om at bevare den "nationale selvstændighed" er derfor ikke andet end et forsøg på at drive historiens hjul tilbage. Tilbage til en tid, hvor småproduktionen var herskende, til en tid hvor det ikke var bydende nødvendigt for kapitalen at søge ud over grænserne. Derfor er kravet både urealistisk og reaktionært og genspejler i virkeligheden kun småborgerskabets berettigede angst for sin undergang som klasse.

Det betyder ikke, at vi som kommunister skulle være modstandere af national selvstændighed. Tværtimod. Men det er

umuligt i et imperialistisk land. For at kunne opnå national selvstændighed kræves en proletarisk revolution, hvor kapitalismen og imperialismen knuses. Dermed knuses det udbyttersamfund, der drives fremad af kravet om maksimalprofit. Og først da i et socialistisk samfund kan virkelig national selvstændighed opnås.

I et udviklet kapitalistisk land som Danmark, må spørgsmålet om den nationale selvstændighed derfor underordnes klassekampen.

PARTIOPBYGNINGEN I CENTRUM

Kampen mod EEC må styrkes på klassekampens grundlag, ligegyldigt hvilket resultat folkeafstemningen den 2. oktober giver.

EEC er monopolernes fællesskab. De fordele monopolerne opnår i EEC, opnår de på arbejderklassens bekostning. Hvad vi som klasse har opnået af demokratiske rettigheder, hvad vi har opnået i spørgsmål om arbejdsbetingelser, på det sociale område, osv. osv. (hvor ringe de end er) vil yderligere blive beskåret og udhulet i EEC.

Vi har med den voksende strejkebevægelse i EEC-landene set, at viljen til modstand er til stede. Den forbitrede modstand fra den arbejdende befolknings side har tydeligt vist, at klasse modsætningerne skærpes, at den faglige kamp ikke kan stoppes, men tværtimod udvikles, selv om kapitalen har optrådt stadig mere organiseret og aggressivt. Denne strejkebevægelse, denne vilje til modstand, repræsenterer det egentlige grundlag for at styrke kampen mod kapitalen. Opgaven i den kommende tid bliver at arbejde på at vende denne forsvarskamp til en angrebskrig mod kapitalen.

Og netop derfor må kampen mod EEC ses i tæt sammenhæng med opgaven at opbygge et kommunistisk arbejderparti. Det gælder i Danmark såvel som i andre kapitalistiske lande. Det er umuligt at forestille sig, at vi på arbejdspladserne skulle kunne slå

kapitalens offensiv tilbage og selv gå i offensiven, uden koordinering og ledelse af kampen.

Det gøres ikke uden at opbygge et revolutionært kommunistisk arbejderparti, hvis grundlag er fabriksceller og udviklingen af et alsidigt revolutionært arbejde direkte på arbejdspladserne.

Kampen mod EEC er et spørgsmål om klassekamp, et spørgsmål om hvor godt vi står organiseret i kampen mod kapitalen. Og et spørgsmål om at forbinde kampen mod EEC med kampen for socialismen.

Det er den eneste vej frem. Kapitalismens økonomiske lovmæssigheder, som EEC er et resultat af, kan ikke sættes ud af kraft ved parlamentarisk lovgivning. Monopolkapitalens krav er et krav om fri kapitaleksport, simpelthen fordi den er en økonomisk nødvendighed i imperialismens epoke, en nødvendighed for at sikre størst mulig profit. Og dette, som er grundlaget for det kapitalistiske samfund, kan ingen lovgivning eller folkeafstemning stoppe.

Derfor opfordrer vi enhver klassebevidst arbejder, som er parat til at kæmpe mod EEC, for arbejderklassens befrielse og socialismens sag, til at gå ind i arbejdet for opbygningen af et kommunistisk arbejderparti.

Tvangsforflytning af murere

D. 16. februar 1967 vedtog VKR-regeringen lovforslaget om statslig arbejdsanvisning og ledighedskontrol.

Forslaget blev fremsat allerede under det "røde kabinet". Som Socialdemokratiet og LO dengang udtalte: "med det formål at fremme arbejdskraftens bevægelighed".

I den sidste tid har vi haft et eksempel på hvordan denne lov eksekveres. En række københavnske murere blevet tvangs-anvist arbejde i provinsen.

Flytning af arbejdskraft

Idag hvor kapitalisterne mere og mere tvinges til at satse på deres statsapparat for at klare kriserne, har en af deres løsninger været: en bevægelig arbejdskraft. Profitbegæret tvvinger kapitalisterne til at flytte deres kapital over til de industrigrene, hvor de kan få

ARBEJDS-
LØSE
MURERE
I
DEMON-
STRATION

størst profit. Og skal kapitalen flyttes må arbejdskraften følge efter.

Flytning af arbejdskraft kan selvfølgelig, som for murernes vedkommende, også finde sted inden for hvert enkelt fag, til de områder hvor der opstår et øjeblikkeligt behov. Formålet er naturligvis til enhver tid

at stille arbejdskraft til rådighed for arbejdskøberne, men det er også et forsøg på at den vej, at prøve at holde arbejdsløsheds-procenten nede. Til dette formål fungerer arbejdsformidlingen perfekt.

Arbejdsformidlingens funktion

Da arbejdsanvisningen blev flyttet fra den fag-bureaukratiske til den stats-bureaukratiske administration, var det et resultat af et tæt samarbejde mellem kapitalens statsmagt og LO-bureaukratiet.

I det udvalg der udarbejdede lovforslaget, var LO direkte repræsenteret med to mand. Resultatet blev da også, at de frivilligt, ikke alene gav slip på deres kontrol over arbejdsanvisningen, men også i bedste stil førte det stats-autoriserede classesamarbejde ned på lokalt plan. I de lokale arbejdsmarkedsnævn, der skal kontrollere administrationen af arbejdsformidlingen, skal tre medlemmer udpeges af arbejdsgiverforeningen, tre af LO; de resterende fire er statsansatte.

Arbejdsformidlingen er endnu et eksempel på hvordan den korporative stat fungerer, og på at classesamarbejde altid tjener kapitalens interesser.

Arbejdsformidlingen tjener netop til at administrere og skjule den arbejdsløshed kapitalismen skaber. Og den er med LO's velsignelse parat til at indgå i samarbejde med EEC-landenes arbejdsformidlinger, omkring administrationen af den flytning af arbejdskraft over grænserne, som bliver en realitet i EEC.

Arbejdsløshed og kapitalisme

En kammerat der arbejder i gruppen omkring ARBEJDERBLADET, og som Arbejdsformidlingen forsøgte at tvinge til at tage arbejde i Esbjerg, siger i den forbindelse:

"Hvis du kommer ud for at blive tilbudt arbejde, udenfor det om-

FORTSÆTTES SIDE 18

FAGBUREAUKRATIETS FAVORITLØGN:

'Fagforeningen bliver
hvad medlemmerne
gør den til!'

(Plakat fra DASF)

Når der diskuteres fagforening på arbejdspladsen, er det kun få der ikke vender sig imod de faglige lederes samarbejdspolitik med arbejdskøberne.

De groveste angreb rettes som regel mod topbureaukraterne i LO og forbundene. Arbejdskøberne, - kapitalisterne, ved man jo hvor man har, men dem i fagforeningen gælder jo for at være "vore egne" og derfor er deres daglige forræderi svære at kapere.

Der findes ganske vist forbund og afdelinger, hvis ledelse er i opposition til samarbejdspolitikken, men det ændrer ikke det generelle billede af fagbevægelsen, som et socialdemokratisk apparat.

Hvis der møder 10% af medlemmerne til en afdelings-generalforsamling i dag, er den godt besøgt, omkring 5% er gennemsnittet i langt de fleste forbund.

Det siger noget om hvor repræsentative "vore repræsentanter" er.

Kan fagforeningen gøres til en kamporganisation?

Sidste efterår tog de socialdemokratiske ledere i DSMF initiativ til gennemførelse af en studiekredskampagne, som de kaldte "Du og alle andre".

Gennem at intensivere propagandaen for classesamarbejde, ønskede fagbureaukratiet at modvirke det stigende antal vilde strejker og samtidig få medlemmerne til at interessere sig mere for fagforeningen. Linien i studiematerialet var: fagforeningen bliver hvad vi gør den til, det er medlemmerne der former organisationen.

Oppositionen i fagbevægelsen omkring DKP og SF mod LO's åbne classesamarbejdspolitik har til dato haft den linie, at medlemmerne blot skulle vælge de rigtige folk ind, så kunne fagforeningerne gøres til kamporganer for arbejderne. Man er således med til at sprede de samme illusioner blandt arbejderne, som det socialdemokratiske fagforenings-bureaukrati, at fagforeningerne bliver hvad medlemmerne gør dem til.

Vi mener at fagbureaukratiet med denne løgn prøver at holde utilfredsheden indenfor fagbevægelsens rammer i forvisningen om, at de love bestemmelser og aftaler, man siden Septemberforliget i 1899 har opbygget på arbejdsmarkedet, forhindrer enhver afgørende ændring af fagbevægelsen.

På trods af at der i dag findes enkelte mindre forbund og afdelinger, hvis ledelse ven-

der sig imod LO's åbenlyse samarbejdspolitik, hvis ledelse vender sig imod Arbejdsretten og Forligsmandsinstitutionens sammenkædningsregler osv., så ændrer det ikke den kendsgerning, at medlemmerne reelt er frataget enhver afgørende indflydelse i fagbevægelsen og derfor også frataget muligheden for at gøre den til en kamporganisation.

Hvordan har dette været muligt?

Lige siden De samvirkende Fagforbund (senere LO) blev dannet i 1898, har Socialdemokra-

tiet haft et stærkt greb over den faglige bevægelse.

Gennem aftaler og lovgivning har de faglige ledere ikke alene underlagt fagbevægelsen statens kontrol, der er tale om en sammenvoksen med det kapitalistiske statsapparat.

Hovedpunkterne i denne udvikling har vi skitseret på side 11.

Hvordan har dette været muligt? Hvorfor har det været nødvendigt for kapitalisterne at binde fagforeningerne til den kapitalistiske stat?

Dette vil vi give baggrunden for i den følgende artikel.

FAGFORENINGERNES SAMMENVOKSEN MED STATSAPPARATET

Det må først slås fast, at staten til enhver tid er den herskende klasses apparat. For kapitalistklassen er den et redskab til at opretholde den kapitalistiske orden. Ikke en eneste af lovene i det kapitalistiske samfund, går ud over rammerne for den private ejendomsret til produktionsmidlerne. Derfor forbliver statens funktioner de samme ligegyldigt hvilket parti der forvalter kapitalismen. Blev staten f.eks. ved Krag-regeringens tiltræden en "arbejderstat" mod før en borgerlig stat? Nej, selvfølgelig ikke. Forvalterne blev skiftet ud, men staten og politikken forblev den samme.

Økonomien bliver mere sårbar

Under monopolkapitalismen bliver produktionen mere og mere specialiseret, den foregår i større enheder, og de forskellige produktionsgrene bliver

mere og mere afhængige af hinanden. Derfor bliver produktionen også mere sårbar. Standser produktionen et sted, mærkes det meget hurtigt andre steder.

Under monopolkapitalismen kan mange af de større industrier lammes, blot arbejdere i en nøglesektion af virksomheden går i strejke. Ikke nok med det, er strejken langvarig, påvirkes også underleverandører og så småt eksporten og kreditmarkedet. Strejker har i dag langt større betydning end for 100 år siden.

Også på andre måder bliver et stop i produktionen mere alvorligt, jo mere kapitalismen udvikles. Som monopoliseringen skrider frem, bliver kapitalisterne tvunget til at foretage større og større investeringer for at klare konkurrencen. Forudsætningen for tilstrækkelig høje profitter bliver så, at arbejderne der står ved maskinerne udnyttes stadig mere.

Ellers lønner de store investeringer sig ikke. Stoppes dagens dyre maskiner af en strejke, bliver kapitalismens tab hurtigt meget store.

Af disse årsager, bliver det under monopolkapitalismen, mere og mere nødvendigt for kapitalistklassen at forhindre strejker selv for begrænsede økonomiske mål.

Den korporative stat

Det stiller kapitalistklassen overfor den opgave, at få kontrol over arbejderens faglige kamp. Dette har i mange lande resulteret i forsøg på at underlægge fagforeningerne statens kontrol. En sådan stat, hvor arbejdskøbere - fagforening og statsmagt arbejder åbent sammen og lovgiver mod arbejderklassen, kaldes den korporative stat (korporation=organ for samarbejde).

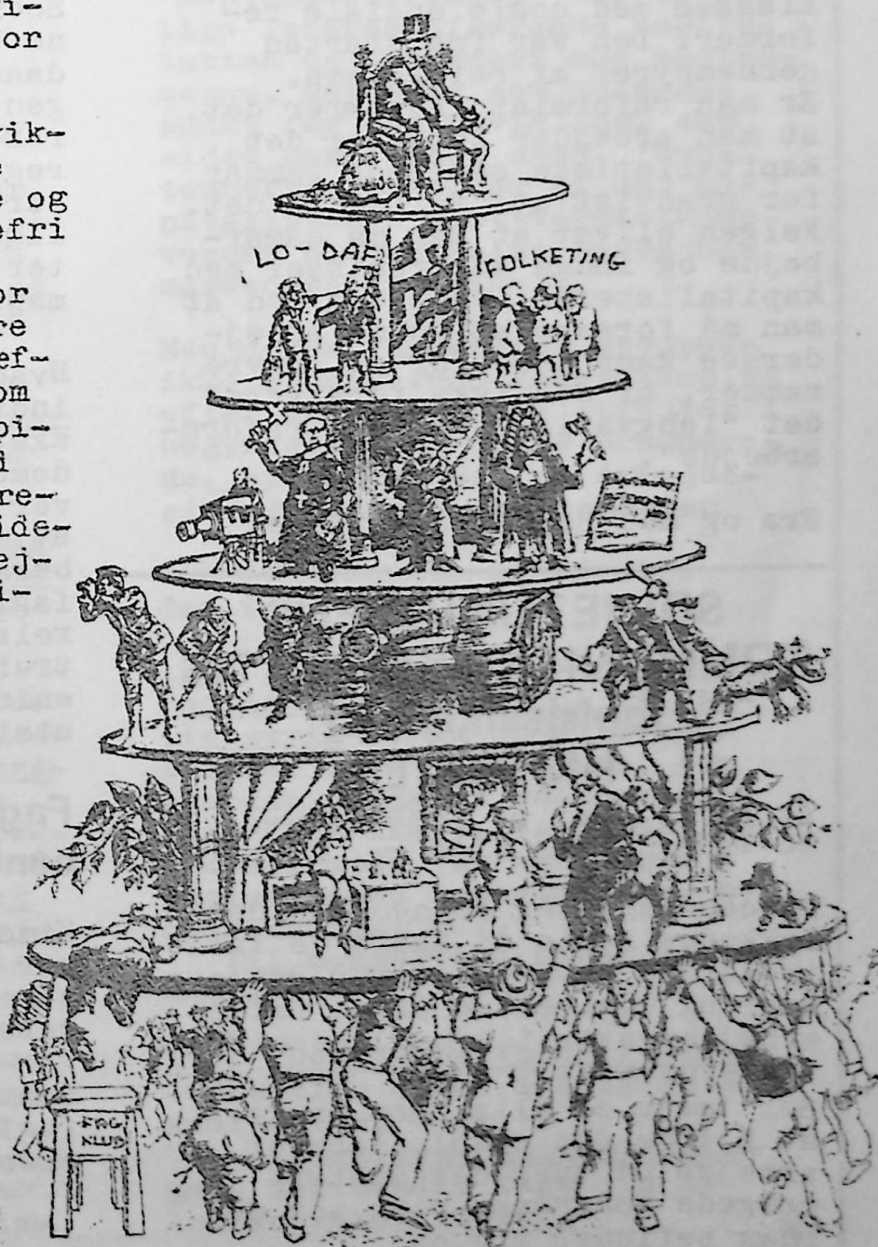
Naturligt nok skød denne udvikling især fart i forbindelse med de store kriser i 20'erne og 30'erne. Teorien om den "krisefri kapitalisme" brød for alvor sammen. Statsmagten måtte fortsat at kunne administrere kapitalismen, sætte alle kræfter ind på at sprede ideen om lighed mellem arbejde og kapital, ideen om at vi kun "ved fælles hjælp" kan klare skærene. Ikke alene måtte disse ideer spredes for at holde arbejderklassen bundet under kapitalismens uhyrligheder, den måtte også organisatorisk forankres i arbejderklassen. Dette skete på forskellige måde i de forskellige lande.

Fascismen

I Italien og Tyskland skete det ved indførelse af fascistisk diktatur. Dette var bl.a. nødvendigt, fordi store dele af arbejderbevægelsen var militant og klassebevidst. De faglige organisationer kunne ikke her umiddelbart

benyttes som kanaler for klasse-ligheds-ideen. Derfor måtte de knuses. Nye organisationer, "korporationer" dannedes. De arbejdede direkte under ledelse af staten, og deres formål var som det hed, at "øge produktionen så meget som muligt for landets og folkets bedste" (vi kender næsten tonen).

Om dette stykke arbejde i profittens tjeneste, udtalte Mussolini i 1926: "... Men den mest revolutionære af vores love, en lov som vil få plads i verdenshistorien, er den om disciplineringen af de kollektive aftaler. Gennem denne lov er den demokratiske liberale stat, som i fagforeningsspørgsmål, hverken sagde ja eller nej, blevet afrettet. Vi har skabt den

fagligt korporative stat...
...At vi har kæmpet imod og overvundet det moderne samfunds mest smertefulde problem, dette er og vil altid forblive en af den fascistiske revolutions fortjenester."

Socialdemokratiets rolle

Herhjemme var det ikke nødvendigt at knuse fagforeningsbevægelsen eller indføre fascistisk diktatur for at sikre profitterne.

En af grundene var at DsF's ledelse helt fra starten var tæt sammenknyttet med Socialdemokratiets ledelse. Socialdemokratiet havde allerede dengang erstattet klassekamp med klasse-samarbejde. Politikken gik ud på at "sanere" kapitalismen, gennem at afbøde nogle af de værste virkninger for arbejderklassen med nogle sociale reformer. Den var fra starten gennemsyret af reformisme.

Er man reformist indebærer det, at man arbejder indenfor det kapitalistiske samfunds rammer for gradvist at "forbedre" det. Følgen bliver at man må samarbejde og indgå kompromisser med kapitalisterne, samtidig med at man må forsøge at holde arbejderernes kamp indenfor så snævre rammer, at den ikke forstyrrer det "langvarige og sejge reformarbejde".

Fra og med Septemberforliget i

SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTIS (bolsjevikernes) HISTORIE

1. og 2. kap. af 1938 udgaven.
70 sider. Pris 4,00 kr.

Pjecen beretter om hvordan det lykkedes Lenin at samle de isolerede revolutionære grupper omkring udgivelsen af en fælles arbejder-avis i århundredskiftets Tsar-rusland.

Bør læses af alle, som ønsker at bringe det revolutionære arbejde ud over det amatør-prægede smågruppe-plan som det idag befinder sig på

1899 tog DsF og Arbejdskøberne frivilligt en række skridt, som svar på arbejderens strejkekampe. En række skridt der bandt fagforeningerne til at acceptere arbejdskøbernes ret til at lede og fordele arbejdet, og som styrkede pampernes kontrol med fagforeningsapparatet.

Allerede i 20'erne kom Socialdemokratiet for første gang til regeringsmagten. Fik ansvaret for at forvalte det borgerlige statsapparat, og dermed også for at administrere kapitalismen. Denne ændring i partiets stilling, stillede det også overfor opgaven, ikke alene gennem de faglige topledere, men også gennem direkte statslige overgreb overfor fagforeningerne, at holde arbejderens løn-kamp nede.

Socialdemokratiet skabte i 20'erne og 30'ernes præcedens for sådanne overgreb, i form af tvungen voldgift og i perioder direkte strejkeforbud. Stauning-regeringen vedtog i 1934 loven, der tillader den statslige forligsmand, at sammenkæde fag efter forgodtbefindende, for at majorisere genstridige forbund.

Hvad der med åben vold måtte indføres i Tyskland og Italien, skete her, takket være Socialdemokratiets stærke kontrol over fagforeningsapparatet, ved at medlemmerne langsomt blev berøvet indflydelse i deres faglige organisationer. Afgørelserne blev i stigende grad truffet, ikke alene af fagforening og arbejdskøbere, men med statens direkte medvirken.

Fagbevægelsens centralisering

Kimen til den korporative stat var lagt, og fagforeningernes sammensmeltning med statsapparatet tog fart.

Samtidig blev det umuligt for fagforeningernes medlemmer at erobre det centrale fagforenings-

"DET ER LETTERE AT MANØVRERE MED ARBEJDERNE
INDENFOR END UDENFOR ORGANISATIONERNE".

(Den konservative L.V. Birck efter
Septemberforligets indgåelse i 1899)

Sådan er lænkerne om den danske arbejder blevet smedet

I de sidste årtier af forrige århundrede foregik en organiserings-proces i arbejderklassen. Lokale fagforeninger sammensluttedes til landsomfattende fagforbund, og i

1898 går disse fagforbund sammen i De samvirkende Fagforbund (DsF, i dag LO).

Den første formand bliver Jens Jensen, der viser sin politiske holdning ved at sige, at han "har vigtigere ting at beskæftige sig med, end Det kommunistiske Manifest".

Disse "vigtigere ting" er bl.a. nedsættelsen af 'Fællesudvalget til afgørelse af arbejdsstridigheder'.

Allerede her tages der skridt til at indordne de faglige organisationer under det bestående kapitalistiske udbytter-samfund, og i

1899 indgås så det berygtede 'Septemberforlig'. Hermed indføres de omfattende varslingsregler før strejkekamp, som forhindrer en hurtig og effektiv anvendelse af strejkevåbenet. Og arbejdsgivernes 'ret til at lede og fordele arbejdet' godkendtes af de faglige ledere. Og denne ret - og 'Septemberforliget's øvrige bestemmelser - skulle håndhæves ved, at hovedorganisationerne blev gjort ansvarlige for de tilsluttede organisationers handlinger. (Dette var et afgørende led i kapitalis-

mens nye taktik: at binde arbejderne gennem organisationernes borgerliggjorte ledere.)

'Septemberforliget' var de faglige lederes afgørende kapitulaton og forræderi mod medlemmerne. Det står som udgangspunkt for den udvikling, som siden har fundet sted. 'Septemberforliget' er af det kapitalistiske udbyttersamfunds venner blevet kaldt 'arbejdsmarkedets grundlov'.

Men denne "grundlov" stoppede ikke arbejderens klassekamp, så efter en lang række strejker i begyndelsen af dette århundrede, opfordrer DsF og Arbejdsgiverforeningen statsmagten

til at nedsætte et udvalg, der i

1908 barsler med 'Norm for regler for behandling af faglig strid'. Man opdelte konflikter i retskonflikter (om hvordan gældende bestemmelser skal fortolkes), og i interessekonflikter (om ændringer i eksisterende bestemmelser, ny overenskomst m.v.)

Til behandling heraf nedsattes i

1910 Den faste Voldgiftsret, der skulle dømme i alle retskonflikter, - og

Forligsmandsinstitutionen, der skulle tage sig af interessekonflikter.

Den faste voldgiftsret (nu: Arbejdsretten) håndhæver de aftaler (overenskomster m.v. som arbejderne er blevet påtvunget af de faglige ledere ved manøvrer, kompetente forsamlinger, sammenkædningsregler m.v. - eller som arbejderne er blevet påtvunget af statsmagten ved at den har op-
højet et mæglingsforslag til lov, og ved anden lovgivning.

Voldgiftsrettens praksis blev som supplement til Septemberforliget afgørende for 'retsforholdet' mellem arbejder og arbejdsgiver.

Statens forligsmand kan indkalde parterne til forhandling, som de har pligt til at deltage i, og han kan stille mæglingsforslag, som parterne er pligtige til at tage stilling til.

Hvis arbejderne i en overenskomstsituation - trods de faglige ledere og arbejdskøbernes og statens forligsmands fælles anstrengelser og trods udemokratiske afstemningsregler osv. osv., - hvis arbejderne alligevel afviser resultatet, så kan statsmagten jo i sidste instans gøre mæglingsforslaget til gældende lov. Det er sket nogle gange!

Altså: Allerede i 1910 havde klassesamarbejdet givet sig resultat i en lovgivning, der skulle sikre udbyttersamfundets behov - på de udbyttedes bekostning forstår sig.

Denne lovgivning er blevet udbygget i årene derefter. Tættere og tættere er lænkerne blevet lagt om den danske ar-

bejder. Og det er sket med de faglige ledere uundværlige bistand; de har som følge af deres godkendelse af det kapitalistiske samfund bidraget til at få dette udbyttersamfund til at fungere, bidraget til at få udbytningen til at forløbe ubesværet. Og det er sket ved, at de har knyttet fagbevægelsen (apparatet) så tæt til det kapitalistiske statsapparat, at der er tale om en faktisk sammenvoksen. Samtidig har disse ledere gennem årene gjort fagbevægelsen stadig mere centraliseret og bureaukratiseret. Derved har de konsolideret deres magt og den politik de står for. Det er Socialdemokratiets politik - det er klassesamarbejde.

1916 træder repræsentanter for Socialdemokratiet ind i regeringen, og DsF føler sig herefter ekstra tilskyndet til at tage 'samfundsøkonomiske hensyn'.

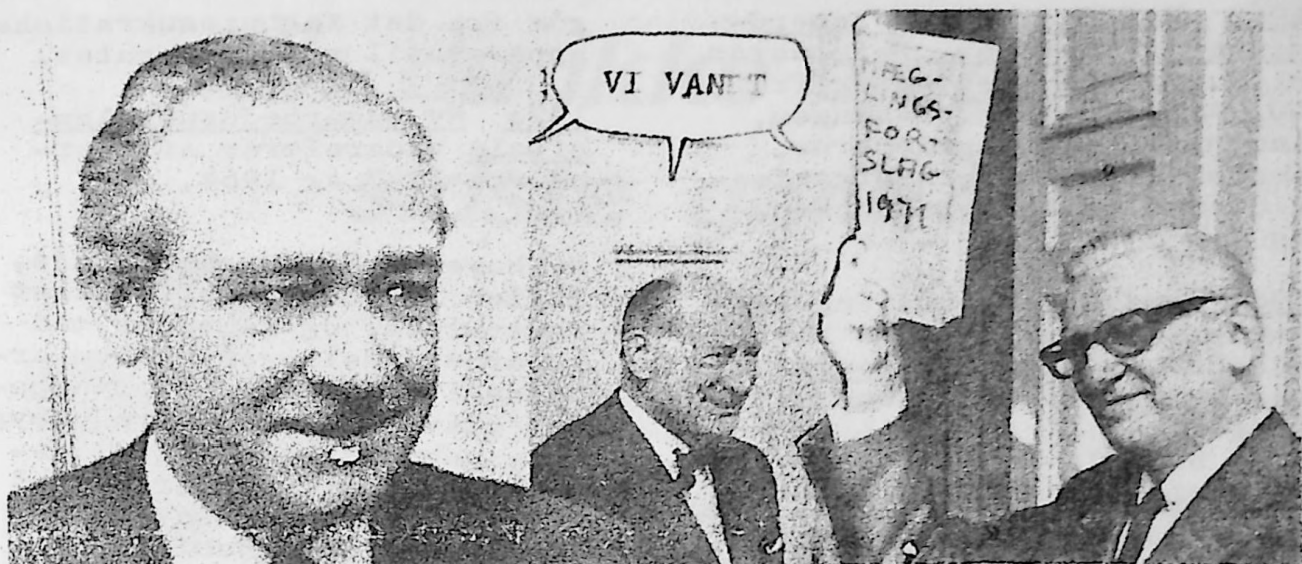
1925 For at få standset en transport-strejke tager Stauning skridt til at få vedtaget en provisorisk lov om strejkeforbud. Kun strejkens ophør forhindrer lovens vedtagelse. Stauning-regeringen skabte hermed præcedens for den kapitalistiske statsmagts direkte overgreb mod fagbevægelsens medlemmer i situationer, hvor de andre midler (Voldgiftsret m.v.) ikke slår til.

Under Stauning-Munch regeringen gennemføres i

1933 Kanslergadeforliget, der er ensbetydende med et øget direkte brug af statsapparatet

" I KRAFT AF SEPTEMBERFORLIGETS BESTEMMELSER, MED DE TUSINDE KENDELSERS PRÆCEDENS I HUKOMMELSEN, UNDER NØJE IAGTTAGELSE AF 'NORMEN FOR FAGLIG STRID', I DYB ÆRBØDIGHED FOR FORLIGSMÆND OG DIVERSE PARAGRAFFER, HOLDT VORE FAGLIGE PROKURATORER, 3. RANGS-JURISTERNE FAGBEVÆGELSEN PÅ LOVENS GRUND...."

Einar Nielsen - den senere DsF-næstformand (!) - i 1929

overfor 'arbejdsmarkedet'.

Arbejdsgiverne havde krævet 20% lønnedskæringer, og de imødekommes ved, at overenskomsterne forlænges med et år, og der udstedes strejkeforbud.

1933-1965 foretog statsmagten i alt 18 indgreb på 'arbejdsmarkedet' i form af lovgivning i konkrete konflikter.

1934 gennemføres ny forligsmandslov, der styrker DsF's ledelse overfor underorganisationerne. Loven indeholder de berygtede sammenkædningsregler, som tillader forligsmanden efter forgodtbefindende at sammenkæde fag i én fælles afstemning, sådan at genstridige fag kan undertrykkes.

Kompleteres yderligere med afstemningsregler, som giver 'kompetente forsamlinger' i andre fag mulighed for at veje sådanne fags nej-stemmer op.

Samme år går slagteriarbejderne, der stod uden for DsF, i strejke. Men regeringen griber ind med en lov om tvungen voldgift og understreger hermed, at forbund som vil kæmpe for medlemmernes interesser ikke kan vinde noget ved at melde sig ud af DsF.

1935 oprettes HIPA, der under besættelsen skiftede navn til AIC for ikke at blive forvekslet med det tyske HIPO.

AIC's hovedopgave er at opretholde socialdemokratiets kontrol over fagbevægelsen. Det samarbejder med den stats-

lige efterretningstjeneste herom.

1940 DsF og Arbejdsgiverforeningen opfordrer i fællesskab Rigsdagen til at vedtage en lov om tvungen voldgift i arbejdsstridigheder, og ved loven om arbejdsforhold oprettes et arbejds- og forligsnævn. Herefter afgør et formandskab på tre medlemmer diktatorisk alle spørgsmål om lønninger og arbejdsforhold under besættelsen.

Under besættelsen, da oppositionen mod klassesamarbejdet var stækket, indleder DsF den trafik, der går ud på at lade fagbevægelsens medlemmer punge ud til den socialdemokratiske presse.

1947 Samarbejdsudvalgsaftale undertegnes med arbejdsgiverforeningen. Udvalgets opgave er på de enkelte arbejdspladser at "fremme produktionens effektivitet". Med denne aftale prøver LO at organisere klassesamarbejdet helt ned til den enkelte arbejdsplads.

1953 AOF - det socialdemokratiske propagandaorgan - indleder med støtte fra staten kurser i klassesamarbejde.

1960 Ny hovedaftale til afløsning af Septemberforliget. Der indbygges flere grundlæggende regler samt visse hovedlinier fra Den Tætte Voldgiftsret (arbejdsretten) praksis.

1962 Det Økonomiske Samordningsråd oprettes. Det består bl.a. af repræsentanter fra LO, Arbejdsgiverforeningen, landbrugsorganisationerne, handel- og håndværksorganisationerne og nationalbanken. Og i

1963 ændres forhandlingsreglerne til også at tage hensyn til den 'økonomiske ramme' som fastlægges af det økonomiske råd.

1969 Lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. Arbejdsanvisningen over-

går fra det fagbureaukratiske apparat til statsapparatet.

1970 Ny samarbejdsudvalgsaftale viderefører aftalerne fra 1947 og 1964.

...

Ny hovedaftale er undervejs, linien fra Septemberforliget fortsættes. Og samtidig med at arbejdsdelingen mellem arbejdsgivere, LO og statsapparat bliver mere og mere udbygget, udbygges og centraliseres fagforeningsapparatet så det i dag er en uindtagelig fæstning i det etablerede klassesamarbejde.

FORTSAT FRA SIDE 10

apparat for en klassekamps-politik. Det blev ligeså umuligt som det er via stemmesedlen, at gøre staten til en "arbejderstat".

Monopoliseringen, som er en koncentration af kapital og magt til nogle få kapitalister, har medført en centralisering af fagbevægelsen.

Denne centralisering og sammenlægning af fagforbund, samtidig med øget beføjelser til LO, begrundes af fagbureaukratiet som en nødvendig udvikling, overfor de store monopolfirmaer. Reelt betyder det en styrkelse og konsolidering af fagbevægelsens øverste organer.

Siden 30'erne har denne udvikling taget fart. Monopoliseringen har efter 2.verdenskrig udviklet sig så hurtigt, at det har stillet endnu større krav til fagforeningerne om "samfundshensyn".

AOF-bogen "Arbejdsret" fra 1967 beskriver det pralende således:

"Den væsentligste årsag til vor særstilling som rekordindehaver i arbejdsfred er dog nok - som en udenlandsk, neutral iagtager udtrykker det - at danske arbejdsgivere og fagforeninger har skabt det mest detaljerede og fuldstændige system for indgåelse og fornyelse af overenskomster."

De kollektive aftaler er blevet disciplineret, strejkeretten er i dag praktisk taget afskaffet. Fagforeningsapparatet er i endnu højere grad smeltet sammen med statsapparatet, og deltager på vigtige områder i administrationen af det kapitalistiske samfund.

At øge forståelsen for, at fagbevægelsen, under Socialdemokratiets kontrol, er sammenvokset med staten; At der er tale om en korporativ stat, hvor Socialdemokratiet, LO og Arbejdsgiverforeningen sammenfletter sine interesser i den og udnytter den for den politik de er fælles om - klassesamarbejdspolitikken. At udbrede denne kendsgerning, betyder samtidig at øge forståelsen for en selvstændig organisering af kampen mod arbejdskøberne - at kampen kun kan føres udenom og imod fagbureaukratiet.

Den organisering der skal til, har kæmpende arbejdere her i landet, såvel som i andre lande allerede givet svaret på gennem dannelsen af strejkekomiteer, uafhængige af fagbureaukratiets kontrol.

Strejkekomiteen har
ARBEJDERBLADET omtalt i
nr. 3, 1972.

Fik du ikke bladet sidste gang?

Måske er du én af dem, der kun får bladet en gang imellem? Og måske synes du, bladet er så godt, at du gerne vil have det hver gang?

Den eneste sikre måde at få bladet på hver gang, er at tegne abonnement. Brug kuponen nederst på siden! (Er du abonnent i forvejen, så tegn abonnement til en af dine kammerater, som vil få udbytte af bladet).

Arbejderbladet skrives og udgi-

ves af arbejdere. Det medfører en kedelig ting: Vi kan vanskeligt til fyraften stå ved din fabriks-port, når vi selv først har fri ved samme tid.

Selvom flere nu sælger Arbejderbladet på deres arbejdsplads (boligkvarter m.v.), så er det langt fra tilstrækkeligt. Dels er mange arbejdspladser endnu ikke 'dækkede', dels er det jo ikke sikkert, at du møder blad-sælgeren ved din arbejdsplads hver gang. Derfor abonnementet. Men endnu bedre: Deltag selv i udbredelsen af Arbejderbladet! Sælg det på din arbejdsplads, - så 'bredt' det nu kan lade sig gøre: til hele arbejdspladsen, til nogle afdelinger, til dine nærmeste arbejdskammerater....

Det vil være et godt bidrag til vor fælles kamp!

KLIP KUPONEN UD OG SEND DEN TIL: ARBEJDERBLADET,
Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh. V

☐

Jeg bestiller abonnement på Arbejderbladet

☐ eller ☐

har indbetalt abonnementsbeløbet på giro 20019

indbetaler abonnementsbeløbet ved modtagelsen af første blad.

☐

Jeg ønsker nærmere oplysninger om Arbejderbladets møder og studiekredse.

☐

Jeg ønsker at høre nærmere om, hvordan jeg kan være med til at udbrede Arbejderbladet.

☐

Jeg ønsker at høre nærmere om, hvordan jeg ellers kan bidrage til bladets virksomhed.

VEND!

PRÆSIDENTVALGET

I USA

I USA er McGovern blevet nomineret til præsidentkandidat for det Demokratiske Parti og skal fremtræde som Nixons modstander.

Han påstår at repræsentere en "radikal" politisk linie. Han taler som alle præsidentkandidater før ham om at slutte krigen i Vietnam og om i indenrigspolitikken at føre en linie, der kan gøre ende på inflationen og massearbejdsløsheden.

Præsidentvalget i USA, "det rene demokratis forkæmper", har altid været genstand for speciel opmærksomhed fra de borgerlige massemediers side. De forsøger at give det indtryk, at valget til forvaltere af statsmagten afgøres af folkets vilje, at valget under kapitalismen må ses som det bedste udtryk for det "rene demokrati".

Men hvad er sandheden om dette "rene demokrati": Agressionskrige, race- og klasseunder-

trykkelse har været den gennemgående politik, hvad USAs præsidenter end har heddet og til trods for alle smukke ord og løfter.

Bourgeoisiet i USA har, ligesom bourgeoisiet i alle kapitalistiske lande, anvendt statsmagten som et værktøj for kapitalistklassen vendt mod arbejderklassen. I USA, som er et førende imperialistisk land, anvendes statsmagten også til at sikre de imperialistiske bestræbelser på at undertrykke, udbytte og røve i andre lande.

Statsmagten er altid et værktøj, som den herskende klasse anvender for sine klasseinteresser.

I USA er dette specielt tydeligt. Politikken er gennemkorrumperet. Valgdeltagelsen er som regel lav, kun 50-60 % plejer at stemme ved valgene på trods af alt det postyr, de er omgivet med. Den ene-

NAVN:

ADRESSE:

STILLING/ARBEJDSPLADS:

.....

Evt. telefon: _____

PJECER FRA ARBEJDERBLADETS FORLAG:

Engels: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske

	16 sider....	Kr. 1,-	stk.
Lenin: Om strejker, 24 s.....		Kr. 1,-	stk.
SUKP(b)s historie (1939-udgaven). Kap. I og II. 80 s..		Kr. 4,-	stk.
Dimitrov: Om fagforeningerne, 34 s.		Kr. 2,-	stk.
Om strejketaktikken (Strassbourg-teserne), 28 s.		Kr. 1,-	stk.

ARBEJDERBLADET's FORLAG, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh. V

Giro 20 43 45

'ste kraft i USA, der kan skubbe en kandidat frem til det Hvide Hus - er penge, opbakning fra enkelte monopolkapitalister eller kapitalistgrupper.

Det er også tilfældet i McGovern's tilfælde.

McGovern - Repræsentant for en af USAs kapitalistgrupper

Både det Republikanske og det Demokratiske Parti er opstået som repræsentanter for kapitalistklassens interesser; og de har altid været trofaste repræsentanter for denne klasse, hvadenten præsidenten har heddet Eisenhower, Kennedy, Johnson eller Nixon.

Den rivalisering, der er mellem disse to partier, skyldes ikke principielle politiske forskelle, men det er de forskellige konkurrerende monopolgruppers interesser, de repræsenterer.

Den væsentligste årsag til den øjeblikkelige splittelse mellem USAs monopolgrupper, skyldes det fakta, at USA for tiden betaler en høj pris for den imperialistiske aggression i Indokina. Det betaler ikke alene med sine soldaters liv, men med forøget inflation, dollarkrise og svækkelse af sin position i konkurrencen med andre imperialistiske lande. Det betaler med "tillids"-krise til regeringen, med forøget kriminalitet og sociale konflikter. Og sidst men ikke mindst: Den amerikanske arbejderklassens kamp for fred, frihed og social lighed, vokser dag for dag.

I denne vanskelige situation for kapitalen, findes der kapitalistgrupper i USA, som ønsker en mere "smidig" imperialistisk politik tilpasset den situation, der findes i verden i dag. På det indenrigspolitiske område ønsker de gennem borgerlige reformer at give ny "kraft" til USAs syge kapitalistiske økonomi og love visse indrømmelser til arbejderne for at dæmpe klassekampen.

Der findes i USA en speciel grup-

pe af forretningsmænd for fred i Vietnam, ledet af to mænd ved navn Palewski og Henry Nills. Den sidste gav følgende begrundelse for sin gruppes støtte til McGovern: "Vi er imod krig, fordi den har en dårlig indvirkning på den amerikanske økonomi, og fordi den splitter den amerikanske nation og fremkalder klassemodsatninger".

At McGovern's kandidatur heller ikke strider imod den del af USAs monopolkapitalister, der fremstiller krigsmateriel, vidner støtten fra James Kerr om. Denne sidder i USAs forsvarsministerium og i bestyrelsen for AVCO corp., et af de firmaer, der har de største kontrakter på levering af krigsmateriel.

McGovern har da også i sit demokratiske valgprogram kvitteret med forsikringen om, at

McGOVERN -
manden der skal give
USA-imperialismen
"et menneskeligt ansigt."

USA "må bevare sin militære styrke intakt".

McGovern forsøger at redde imperialismen

Heller ikke hvis man ser på den "radikale præsidentkandidats" tidligere standpunkter, kan det undre, at han får støtte fra kapitalist-grupperne.

+McGovern støttede Tonkin-resolutionen, der forsvarede starten på USAs angrebskrig på Nordvietnam.

+McGovern ville i 1969 have 250.000 mand til Vietnam.

+McGovern har gang på gang stemt for øgede bevillinger til vietnamkrigen.

eller hvis vi ser på nogle af punkterne i hans nuværende udenrigspolitiske program

+Løfte om fortsat militær støtte til det zionistiske Israel.

+Løfte om bevarelsen af det "Kollektive forsvar" indenfor for NATO's rammer.

+Løfte om styrkelse af samarbejdet med de sovjetiske social-imperialister.

Fremstillingen af McGovern som en "radikal" kandidat, der er imod krig af principielle grunde, er gennemfalsk. Han er en af de køb-

te politikere USA har så mange af og som tilpasser deres politik efter, hvad der i det givne øjeblik gavner den amerikanske monopolkapital bedst.

Ved til et maksimum at udnytte den utilfredshed, der i dag hersker i den amerikanske befolkning mod Nixon-administrationens reaktionære inden- og udenrigspolitik, prøver han overfor vælgerne at fremmane et billede af imperialismen uden krig og klasseundertrykkelse.

Imperialismen må knuses

Imperialisme betyder undertrykkelse og krig. Uden disse ting kan imperialismen ikke overleve. Præsidentvalget i USA vil kun vise hvilken gruppering af kapitalister, der er stærkest. Dem som ønsker at videreføre Nixons åbne agressionspolitik med en økonomisk krise som følge eller dem, som vil forsøge at give kapitalismen endnu et pusterum ved at føre en smidigere politik i Indokina og på hjemmefronten styrke dollaren og dens indflydelse i verden.

Imperialismen kan ikke gøres "menneskelig". Det er en umulig opgave. Imperialismen kan kun knuses og erstattes med socialisme. I USA ligesom andre steder, hvor den findes.

Siden slutningen af 1800-tallet har alle præsidenter i USA snakket om fred, og allesammen har de stået i spidsen for en krigersk nation. Det vil også være tilfældet med McGovern.

FORTSAT FRA SIDE 6

råde hvor du bor og har familie, så nægt det så længe du kan. Fortæl makkerne du møder ved formidlingen eller kontrolstedet, hvis du hører om kammerater der bliver truet med tvangsforflytning. De håber altid sådanne ting kan foregå i al stilhed. Det er kun os der kan sørge for de ikke gør det.

Men hvis vi virkelig skal afskaffe arbejdsløshed, flytning af arbejdskraft og andre af de nedværdigende tilstande dette

samfund fører med sig, så kan det ikke lade sig gøre, uden at bekæmpe kapitalen og hele dets udbyttersamfund.

For mit eget vedkommende har det resulteret i, at jeg nu er begyndt at sælge ARBEJDERBLADET og bl.a. deltager i dets studiekredse.

Svaret på classesamarbejde er efter min mening revolutionær organisering. Det er også svaret på arbejdsløshed og tvangsforflytning".

Proletarer i alle lande - slut op bag Vietnams folk!

MOD

USA's FOLKEMORDSKRIG

Risikoen for en naturkatastrofe i Nordvietnam vokser stadig. Regntiden er nu begyndt i Indokina, og muligheden for at de vældige vandmasser som denne resulterer i skal trænge igennem digeanlæggene - som USA systematisk bomber, - er overhængende.

På grund af faren for en oversvømmelses-katastrofe har regeringen påbudt almindelig arbejdspligt for derigennem hurtigst muligt at kunne udføre alle nødvendige sikkerhedsforholdsregler mod denne alvorlige trussel. Der udføres nu et omfattende arbejde med at oplagre alt nødvendigt reparationsmateriale ved digerne, og med at forberede at mennesker, dyr, ris og redskaber hurtigt skal kunne føres i sikkerhed, hvis imperialisterne får held med deres forehavende.

Det er i dag et ubestrideligt faktum, at USA-imperialisternes bombeflyvere udsætter de nordvietnamesiske digeanlæg for et systematisk bombardement. Dette er helt i overensstemmelse med den strategi som de amerikanske generaler har lagt i Vietnam.

Folkemordskrig

Der er ikke længere tale om krig i al almindelighed, men om hensynsløst og systematisk folkemord. Nixon og USA-generalernes snak om at de kun angriber militære mål er kynisk og åbenlyst løgn. Alt hvad der endnu ikke er gravet ned under jorden i Nordvietnam udsættes for B-52ernes bomberegner: byer, dæmninger, vandingskanaler, hospitaler, jernbaner, broer osv.

Den amerikanske taktik i Vietnam er ikke resultatet af en bevidst militær strategi, som har til hensigt at erobre et område til egen vinding. De desperate USA-imperialister smider fuldstændig ubehersket bomber over alt levende i Vietnam for at forsøge at knuse det revolutionære eksempel.

USA-imperialisterne er i dag så presset af de undertrykte folks befrielseskampe og af modsætningerne mellem de imperialistiske blokke, at de ikke skyr noget middel for at forsvare deres vaklende positioner. USA-imperialisternes krig i Indokina er "den totale krig" - folkemordskrigen. Præcis som Hitler-hærene brændte og hærgede alt hvad de kom i nærheden af på deres tilbagetog fra Sovjetunionen i slutningen af 2. verdenskrig - præcis på samme måde hærger de nederlags-truede USA-imperialister Vietnam i dag.

Bombningerne mod Sydvietnam

Lige som Nordvietnam udsættes også Sydvietnam for afsindige bombardementer. Tætte bombetæpper lægges ud over hele landet bortset fra et fåtal amerikanske baser og byer, der er kontrolleret af Saigon-juntaen, i forsøg på at få held med det, som har vist sig umuligt gennem landkrigen. Resultatet af denne taktik er militært set blevet en fiasko. Adskillige gange er hele regimenter af Saigon-hære blevet tilintetgjort, når de blev udsat for amerikanske luftangreb, som var tiltænkt befrielsesstyrkerne. Disse har lang tids

erfaring i angreb fra luften, og har lært, hvordan man undgår dem. På grund af deres bevægelighed og hurtighed kan FNL-styrkerne smidigt og hastigt flytte sig fra et sted til et andet, og samtidig lokke grupper af Saigon-hæren derhen, hvor de selv for blot nogle timer siden havde befundet sig, med det resultat at disse rammes af de amerikanske bomber.

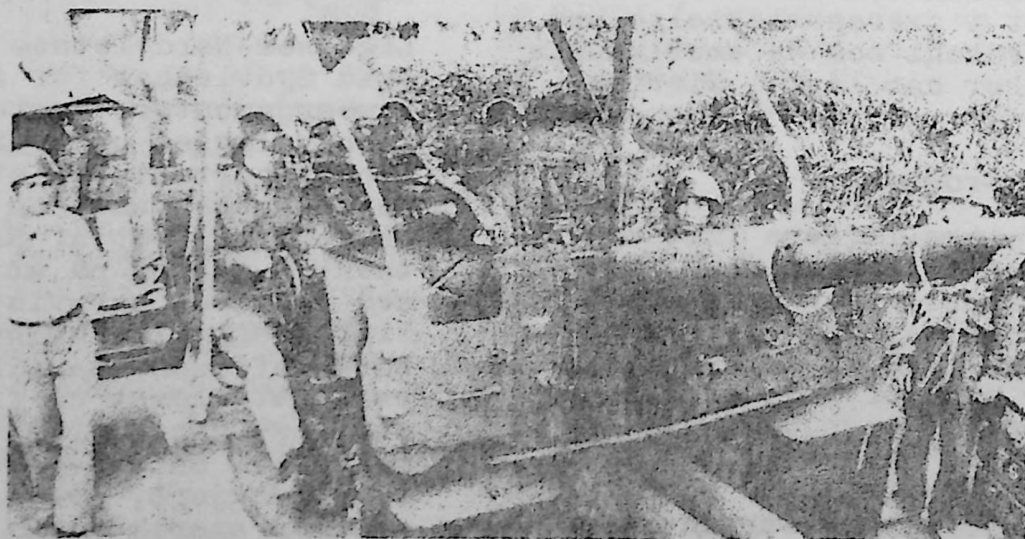
De borgerlige aviser har i den senere tid ivrigt rapporteret om fremskridt for Saigon-juntaens tropper i Sydvietnam. Men på den måde viser de bare deres totale uvidenhed om folkekrigens strategi og taktik og Vietnamkrigens karakter. Befrielses-styrkerne er i dag fuldstændig overlegne i landkrigen. De udnytter deres overlegenhed til at undgå tabbringende frontslag med Saigon-hæren. I stedet trækker de sig tilbage når Saigon-tropperne går til offensiv, lader dem indtage byer og baser uden kamp og angriber dem derefter massivt og med overlegne styrker.

Verdensomfattende kamp mod USA-imperialismen

Vietnams folk behersker folkekrigens metode til fuldkommenhed, ingen hær kan besejre de vietnamesiske befrielses-styrker på landjorden. Men en sejr

på landjorden er ikke tilstrækkeligt til fuldstændigt at besejre USA-imperialismen. Ved at beherske luftrummet kan de fortsætte det afsindige folkemord fra baser i Thailand og fra hangar-skibe i Tonkin-bugten. Denne krig kan ikke vindes med folkekrigens metode, men kun gennem en verdensomspændende kamp mod USA-imperialismen. USA-imperialisternes folkemord i Vietnam er ikke blot en krig mod Vietnams folk, men en krig mod hele verdens proletariat og imod hele verdens undertrykte folk. Et nederlag for

det vietnamesiske folk kan bane vejen for en verdensomspændende reaktionær offensiv og dermed betyde et nederlag for de revolutionære kræfter i hele verden. På samme måde ville en sejr for Vietnams folk betyde en mægtig sejr for verdens undertrykte folk og en tilskyndelse til at rejse sig mod imperialismen i verdensmålestok. Hvilken linje udviklingen skal følge beror ikke udelukkende på det vietnamesiske folk, som i årtier har bekæmpet imperialismen med stort resultat. Kun ved at USA-imperialismens stilling i verdensmålestok forringes yderligere, kun ved at verdens proletarerer slutter op ved deres kæmpende vietnamesiske klassebrødres side, kan imperialisternes fuldstændige nederlag i Vietnam gøres muligt.

FRA ARBEJDS- PLADSERNE

Kammerat!

Arbejderbladet skrives af arbejdere for arbejdere. Rubriken 'Fra Arbejdspladserne' er åben for indlæg, der beskriver undertrykkelsen og klassekampen på arbejdspladserne og på andre områder, hvor klasseundertrykkelsen viser sig.

Vi opfordrer også dig til gennem Arbejderbladet at viderebringe dine erfaringer på dette område til andre arbejdspladser.

Skriv til ARBEJDERBLADET, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh. V

Strejke mod en tillidsrepræsentant

En tillidsrepræsentant der tænkte mere på arbejdsgiverens profit end arbejdskammeraternes sikkerhed?

Sidst i juli måned var der arbejdsnedlæggelse i den nye tappehal på Carlsberg. Årsagen var, at tillidsmandssuppleanten, Preben Rasmussen, forsøgte at få en arbejder fyret fra fabrikken.

I de sidste par år har der været flere tilfælde af telefonbomber på både Carlsberg og Tuborg - der er imidlertid aldrig fundet nogen bomber. D. 21. juli var det igen tilfældet, og arbejdet blev allerede sat igang ti minutter efter, at bomben skulle være sprunget. Bryggeriarbejder Kaj Hansen tillod sig at mene, at det ikke var sikker-

hedsmæssigt forsvarligt, og at det måtte være tillidsrepræsentantens opgave at forhindre en så hurtig igangsættelse af arbejdet. Han afviste, at det var hans opgave at tage sig af det - og det udviklede sig til en heftig diskussion mellem de to.

Han truede Kaj Hansen med at tage ham med på forvalterkontoret - en trussel som han realiserede ca. et kvarter senere. På forvalterkontoret befandt sig foruden tillidsmandssuppleanten forvalteren og en række formænd. Kaj Hansen forlod hurtigt lokalet igen, da han ikke fandt, at det var det rette forum at viderføre diskussionen i.

Tillidsmanden, Kaj Larsen, tog

det skridt at spørre Kaj Hansens tegn i porten, da tillidsmandssupleanten efter en samtale med ham dagen efter forklarede ham sagen. Begge vil le nedlægge deres tillidshverv, hvis Kaj Hansen fortsat var ansat på virksomheden.

Da Kaj Hansen mødte på arbejde, fik han så den besked i porten, at hans tegn var spurret, han kunne altså ikke komme ind på fabrikken, og han fik besked på at møde på forvalterkontoret næste mandag formiddag.

Kaj Hansens arbejdskammerater erfarer, at han ikke er kommet på arbejde og sætter i løbet af kort tid en protestaktion igang. Hele hallen nedlægger arbejdet og afkræver tillidsmandssupleanten en forklaring. Dette afslår han, idet han erklærer, at han havde nedlagt sit tillidshverv. Strejken fortsætter arbejdstiden ud.

Mandag morgen holder tillidsmanden møde med arbejderne. Her må han konstatere, at tillidsmandssupleantens redegørelse af sagen ikke stemmer overens med den, de ca. 20 øjenvidner til skænderiet mellem tillidsmandssupleanten og bryggeriarbejderen, kunne aflægge.

På et møde i fagforeningen med de implicerede parter og to øjenvidner, måtte både fagforeningen og tillidsmanden afvise supleantens beretning. Herefter kunne Kaj Hansen atter møde normalt på arbejde.
- Og Kaj Larsen kunne fort-

sætte som tillidsmand efter endnu et mislykket forsøg på, at få en "besværlig" kollega fyret.

Denne rapport er udarbejdet på grundlag af en løbeseddel, som en gruppe bryggeriarbejdere har lavet om ovennævnte konflikt. Det er vigtigt at sprede kendskab om selv kortvarige og begrænsede strejkeaktioner for at vise andre arbejdere, at der forekommer kamp, at man ikke bare uden videre lader sig tyranisere af arbejdskøberne og diverse håndlangere. Oplysninger om konflikter andre steder på fabrikken eller på et andet skift, bliver der ikke givet af afdelingernes tillidsrepræsentanter - hvis de endelig gør det, er det gerne lang tid efter så en solidaritetsaktion umuliggøres, eller det bliver gjort på en måde, så de faktiske forhold bliver fordrejet ret kraftigt.

Mændenes tillidsmand i den gamle tappehal, Viggo Bentzon, løftede i denne anledning pegefingeren for sine folk og sagde, at hvis de endelig skulle nedlægge arbejdet, skulle der virkelig være grund til det - ikke som de gjorde det på Ny Tap, hvor de nedlagde arbejdet p. gr. a. en mand, som alligevel ikke var bedre værd end at afskedige. Viggo Bentzon mente, at det var misforstået kammeratskab!! Bryggeriarbejdernes sikkerhed er åbenbart ikke så vigtig for vores kære tillidsrepræsentanter. -

En bryggeriarbejderske.

Arbejder-Solidaritet

Der går næppe en dag, hvor vi ikke kan læse om strejker i aviserne. Og samtidig kan vi også læse, at arbejdsretten har dømt, og LO fordømt de strejkende.

Ud fra ønsket om på en organiseret måde at give politisk og økonomisk støtte til ulovlige strejker, blev Arbejder-Solidaritet dannet.

Ud fra dette begrænsede mål har Arbejder-Solidaritet flere gange været i stand til at yde økonomisk støtte til ulovlige strejker. Og til at afsløre fag-pampernes strejkebryder-virksomhed.

Mener DU et sådant arbejde er nødvendigt kan indmeldelse i foreningen ske til følgende adresse: Foreningen Arbejder-Solidaritet, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

HAVNEARBEJDER-STREJKEN:

Lovgivning vil ikke kunne stoppe de britiske arbejderes kamp

Krisen for den engelske kapitalisme, er i dag mere akut end den har været nogensinde efter verdenskrigen. Havnearbejderstrejken var endnu et tegn på dette.

For fjerde gang inden for to år proklamerede den engelske regering, med støtte fra Wilson og TUC (det britiske LO) undtagelsestilstand. Denne gang for at få bugt med havnearbejderstrejken. En sådan undtagelsestilstand betyder, at regeringen kan gå uden om alle love, og f.eks. sætte militær ind som strejkebrydere.

Dette blev ikke aktuelt i denne omgang. En samling fagforeningsdelegerede fra arbejdsmands- og transportarbejderforbundet klarede ærterne - gik med til at sælge ud af de strejkendes krav - vedtog at strejken skulle stoppes.

Men på anden måde greb statsmagten ind. Politiet blev sat ind på at beskytte uorganiserede strejkebrydere, som det var lykkedes arbejdskøberne at hverve, ved at spille på den store arbejdsløshed. Politiet foretog arrestationer af utallige af de mest kampberedte arbejdere. Og endelig, da demonstrerende havnearbejdere opfyldt af harme, løb storm på forligsbygningen, hvor pamperne havde sjakret deres krav væk, blev beredent politi sat ind, for at slå ned på arbejderne og beskytte klasse-samarbejds-forræderne.

Vi så endnu engang hvad der skjuler sig bag facaden af de-

mokratiet: Når profitbarometeret synker, falder de flotte fraser, og bagved står et klassesediktatur, der kun har eet formål: at forsvare kapitalens profitter.

Vi så hvad svaret var på de engelske havnearbejderes aktioner mod rationalisering og arbejdsløshed - og mod den nye engelske arbejdsmarkeds-lovgivning. Og vi kan spørge: Hvad vil der ske den dag arbejderne ikke lader sig nøje med at kæmpe for bedre løn - og arbejdsvilkår, men også kræver ejendomsretten over deres arbejdspladser, over havnene og industrierne, og dermed også den politiske magt i samfundet?

Den dag vil "demokratiet" vise sig som et åbent klassesediktatur, hvor militær og politi vil blive sat ind, ikke som strejkebrydere, men for at beskytte udbytterstaten med alle midler.

Endnu har dette skridt ikke været nødvendigt. Man forsøger i første omgang at binde kapital og arbejde sammen ad lovgivningens vej.

DE NYE ARBEJDSMARKEDSLOVE

Hvad går den nye engelske arbejdsmarkedslov ud på?

Den går i korthed ud på at gøre de engelske fagforeninger til institutioner, der i tæt samarbejde med kapital og statsmagt kan arbejde for "arbejdetsfred" - og som kan gøre det i arbejderne egne rækker. Akkurat som det

for længe siden er sket med de fleste fagforeninger i f.eks. Sverige og Danmark.

De arbejderfjendtlige love, som Heath-regeringen har gennemført, kan vi nikke genkendende til her: Det drejer sig om kollektive overenskomster, om en længere "nedkølingsperiode" efter varsling af strejke, en periode hvor forhandlingerne overlades til toppampere og arbejdskøbere, det drejer sig om arbejdsret og bøder til ulovlige strejker, og det drejer sig om, af retslig vej, at afsætte shop stewards (tillidsmænd) der ikke overholder denne lov, fra de poster de er valgt til af arbejderne.

Altså kort sagt, et arbejdsretsligt system, vi kun kender alt for godt til herhjemme.

Men hvad er grunden til at det først nu bliver indført i England? Hvorfor forsøger man først nu for alvor at binde den engelske fagforeningsbevægelse til statsapparatet af lovgivningens vej?

De engelske fagforeninger blev ligesom herhjemme i sin tid, skabt af arbejderne, til at føre kampen mod kapitalen.

Men modsat Danmark var England en imperialistisk stormagt. Under den engelske imperialismes

blomstringstid, frem til 2. verdenskrig, blev store profitter hentet hjem udefra, og det engelske bourgeoisie havde ligefrem råd til at prale af "trade-unionismen", af arbejderne "demokratiske" ret til at strejke for forbedringer indenfor systemets rammer. Blot skulle der ikke blandes politik i det.

Det medførte, at der i den engelske arbejderklasse udviklede sig traditioner for at føre militant strejkekamp.

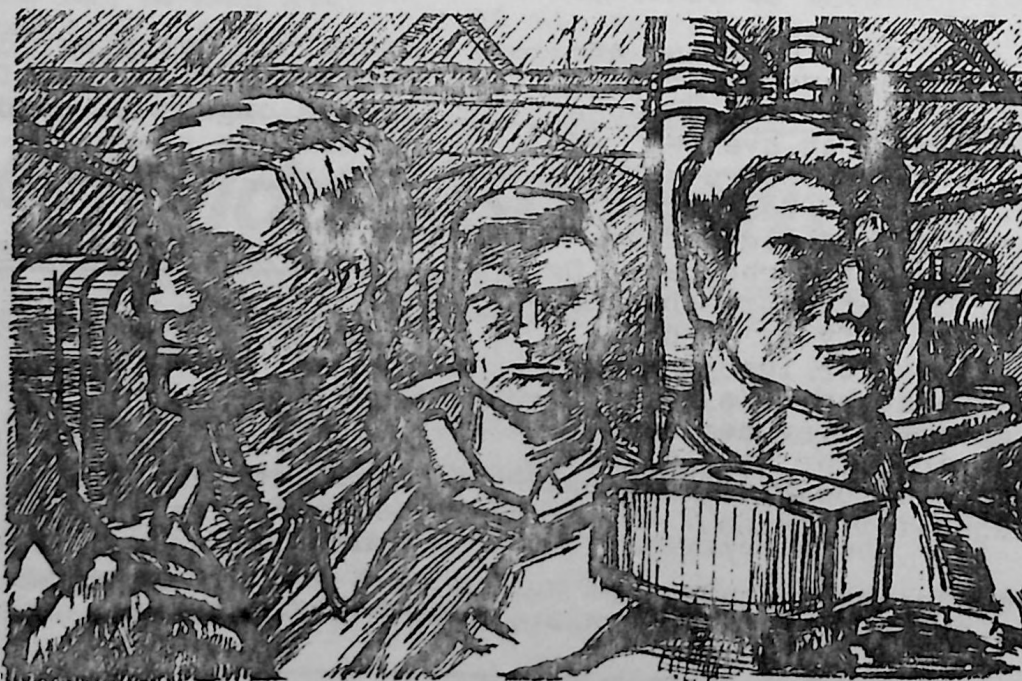
Men hvad der dengang var ufarligt for kapitalisterne, og som de betragtede som en god afledningsmanøvre for arbejderklassens politiske kamp, er i

dag blevet vendt mod kapitalisterne selv.

På trods af at England stadig er en imperialistisk nation, har den i de sidste årtier, lidt det ene nederlag efter det andet i konkurrencen med andre imperialistiske lande om en plads i solen. Derfor har den kapitalistiske krise ramt England særligt hårdt. Og derfor rammer de engelske strejker kapitalisterne hvor det svier - på pengepungen.

Derfor den nye arbejdsmarkedslov, der forsøger at gøre fag-

FORTSÆTTES SIDE 26

Socialdemokratisk taktik:

SYMPATI-AKTIONER blev forhindret

I mange danske havne gærede det under den engelske havnearbejder-strejke. Nogle steder, som f.eks. i Århus havn, kom det til kortvarige aktioner.

Men DASF, hvorunder havnearbejderforbundet er en filial, kom spontane sympatiaktioner i forkøbet. Efter opfordring udsendte DASF d. 31. juli første strejkevarsel mod losning af skibe omdirigeret fra engelske havne.

Mens vores britiske kammerater aktionerede mod det engelske modstykke til vores hjemlige fagretslige regler, benyttede DASF og LO i bedste stil, netop disse regler, til at forhindre sympatiaktioner herhjemme, mens disse endnu kunne blive et militant håndslag til vores engelske kollegaer.

DASFs "sympatiaktion" ville tidligst kunne iværksættes 14 dage efter første strejkevarsel, eller over een måned efter de engelske havnearbejders aktioner tog fart. Enhver solidaritetsaktion igangsat før, ville af Arbejdsgiverforeningen og LO kunne dømmes ulovlig i arbejdsretten, med bøder til de implicerede.

Derudover kunne den varslede "aktion" aldrig have blevet effektiv. Den omfattede ikke skibe med varer bestemt for England, men kun skibe omdirigeret fra England. DASF udtalte, at de "ikke ville rette strejken mod den danske eksport til den britiske statshavn Harwich fra Esbjerg"; ej heller ville man gribe ind overfor den ret omfattende fly-eksport.

Allerede dett. viser, at den varslede "aktion" intet var værd.

Strejkevarslet havde kun eet formål: at komme hurtige spontane sympatiaktioner i forkøbet. Så håbede man på, at de britiske pamperkollegaer ville klare ærterne i mellemtiden.

Efter LO i arbejdsretten havde brugt varslingsperioden til at diskutere med Arbejdsgiverforeningen, om den varslede aktion i det hele taget var lovlig, og efter pamperkollegaerne i England havde afblæst strejken, kunne DASF uden frygt for omkostningerne slå "nye toner" an.

Med henblik på at berolige medlemmerne erklærede formanden for DASFs transportgruppe Knud Ellegård, at DASF ikke mere ville varsle strejker, men iværksætte dem, uden varsel, hvis danske arbejdere får opfordring hertil ved konflikter i udlandet. Og i samme åndedrag fortsætter han overfor arbejdskøberne; at "dansk fagbevægelse skal få aftalt klare regler med arbejdsgiverforeningen for, hvornår danske arbejdere må vise international solidaritet".

Begge disse udtalelser kan på ingen måde undre. De er udtryk for et konsekvent socialdemokratisk dobbeltspil i en politik, som først og fremmest tager hensyn til arbejdskøberne og pamperkollegaerne udenlands, og som overfor medlemmerne garneres med lidt uforpligtende snak om solidaritet.

Målet er at forhindre enhver form for selvstændig kamp fra arbejderklassens side. I dette tilfælde solidaritets-aktioner med de engelske havnearbejdere, som kunne være gennemført ved at blæse forbundsledelse og og fagretslige regler en lang march, og organisere en selvstændig støtte mens tid var.

Vores engelske kammerater fortsætter deres kamp mod arbejdsretslige skruebrækker-regler.

Vores bedste støtte fremover bliver at vise, at vi ikke ligger på maven for det system, vores engelske kollegaer kæmper imod.

FORTSAT FRA SIDE 24

foreningerne til institutioner under statens kontrol der kan udføre politi-tjeneste i arbejderklassen, for at skaffe "arbejdsfred".

Hvorvidt dette i dag kan lykkes er et åbent spørgsmål, da man prøver at gennemtvinge lovgivningen i en periode med lavkonjunktur, massearbejdsløshed, og et usædvanligt stort pres på lønningerne, hvilket alt sammen medvirker til at skærpe klassekampen også fra arbejderklassens side.

DEN ENGELSKE ARBEJDETS KAMP
- OG VORES

Den nuværende krise i England har medført en omfattende løn- nedpresningspolitik og rationalisering fra kapitalens side. Den har medført en usædvanlig høj og konstant arbejdsløshed. Den sidste tids mange strejker og aktioner har vist, at de engelske arbejdere ikke er indstillet på at opgive fagforeningerne i organiseringen af forsvarskampen.

Klassekampen skærpes på trods af lovgivning. Fængsling af militante arbejdere, bøder til bestemte af de mest kampberedte fagforeninger og splittelsesforsøg fra TUC (det britiske LO) og classesamarbejds-villige fagforeningspamperes side, har medført et større sammenhold i arbejderklassen. Bestræbelserne for at sikre at fagforeningernes virkelige magt bliver på værkstedet og ikke i fagforeningskontorerne vokser. De steder hvor fagforeningerne også lokalt optræder som et agentur for classesamarbejdspolitikken, er der øgede tendenser til at gå uden om fagforeningerne ved strejker og aktioner.

Vi kender herhjemme kun altfor godt til arbejdsretslige regler, til hvilken pacifiserende indvirkning Arbejdsgiverforeningens og LOs overenskomster og arbejdsretten har. Vi ken-

der kun alt for godt til, hvordan fagforeningerne er blevet gjort til kanaler for reformismens korrumpierende indflydelse på vores arbejdspladser.

Netop dette kæmper de engelske arbejdere i dag imod med næb og klør. Derfor har vi al mulig grund til at solidarisere os med denne kamp.

Men modsat herhjemme, hvor alle erfaringer viser os, at økonomisk kamp til gavn for arbejderklassen ikke kan føres indenfor fagforeningernes rammer, er spørgsmålet ikke så enkelt for den engelske arbejderklasse. Det bliver dér samtidig en kamp for at bevare fagforeningerne som arbejderens organisationer i klassekampen.

De engelske havnearbejderes strejke og de utallige sympati-strejker viste, hvor militant sammenholdet indenfor den engelske arbejderklasse er, og

hvad en enig arbejderklasses styrke vil sige.

Men solidariteten gælder endnu kun sammenholdet indenfor klassen for at opnå bedre arbejdsbetingelser indenfor kapitalismens rammer.

Først den dag solidariteten ikke alene gælder den daglige økonomiske konfrontation med arbejdskøberne, men også den bevidste revolutionære kamp, vil det udbytter-system, der forhindrer løsningen af arbejderklassens virkelige problemer, kunne smadres.

Den engelske havnearbejderstrejke, som viste hvilken kraft en enig arbejderklasse besidder, er en udfordring også til os, og til enhver klassebevidst arbejder, om at mangedoble arbejdet for at sprede de kommunistiske ideer i arbejderklassen og vinde arbejdskammeraterne for den bevidste kamp for et socialistisk samfund.

Nye Kina-hefter

Hefte 20: To taler i FN om forslaget til en international afrustnings-konference. Om Kinas konsekvente politik i afrustnings-spørgsmålet. Samtidig en afsløring af de to supermagters, USA's og Sovjet's nedrustningssvindler, der blot skal dække over en febrilsk oprustning fra begge sider.

Hefte 21: Tsai-hsia. En kinesisk husmor. En novelle om den energiske landsby-husmor Tsai-hsia - Rosenrøde Uvejrssky - der har problemer med at styre sit voldsomme temperament. Giver et interessant indblik i, hvordan man løser hverdags-problemerne i det socialistiske Kina.

Pris pr. hefte kr. 1,00.
Kan købes fra Arbejderbladets bogsalg eller fra foreningen

Venskab med Kina
Geysergade 5
8200 Århus N

Solidaritet med de belgiske minearbejdere

Rationaliseringerne fortsætter med uformindsket kraft i EEC-landene. Kapitalen koncentrerer sig og arbejdsløsheden vokser. Den belgiske regering vil i løbet af efteråret lukke de resterende 5 miner i Belgiens kuldistrikt Limburg, og dermed kaste tusinder af minearbejdere på porten.

Belgiens minearbejdere er parate til kamp for bevarelse af deres arbejdspladser. "Der bliver ikke lukket flere miner her", siger de, "og hvis man prøver overtager vi selv minerne".

Minearbejderne har organiseret sig selvstændigt i strejkekomiteer. Dette skete som svar på lukningen af tre miner i Zwartberg i 1966. Fagforeningen accepterede lukningerne, og da minearbejderne demonstrerede mod regeringens politik, satte den socialdemokratiske regering, med støtte fra fagforening og storkapital, i demokratiets

navn 6000 nationalgardister og 350 faldskærmssoldater ind mod demonstrationen. Nationalgardisterne åbnede ild mod minearbejderne. To blev dræbt og adskillige sårede.

En minearbejder fortæller herom: "Hvad fagforeningerne foretog sig i denne sag var een stor farce. De handlede som om de stod på arbejdskøbernes side. De forhandlede sig frem til en afskedigelsespræmie på 20.000 b/francs og en måneds længere arbejde. Da de meddelte denne handel i en løbeseddel, gjorde vi oprør. Da fagforeningsfolkene var ved at diskutere med direktionen, mødte arbejderne op og smed dem ud af døren. De dannede en komite og gik selv igang med sagerne. Noget sådant er aldrig før sket i Belgien.

Den næste dag sluttede makkerne sig til komiteen. Da der kom ordre fra højere sted om at gen-

optage arbejdet, havde vi allerede lavet en løbeseddel om at strejken fortsatte".

Minearbejderne har flere gange siden da været i strejke under ledelse af deres egne strejkekomiteer. Som svar på fagforeningens skruebrækker-virksomhed nægtede strejkekomiteerne de faglige ledere ret til at forhandle. Hvor stærkt de belgiske minearbejdere står, ses af, at de efter en 8 ugers strejke i 1970 gennemtvang en lønforhøjelse på 25% mod de 15%, fagforeningerne havde stillet som krav.

Dette har styrket minearbejdernes selvtillid og kampvilje, og eksemplet medførte, at arbejderne på en lang række fabrikker har valgt strejkekomiteer. For nylig har disse strejkekomiteer slået sig sammen i en strejkekomite for hele Belgien, Groote Arbeiderkomite (GAK), der har ca 100.000 arbejdere bag sig.

Minearbejderne har besluttet at sætte hårdt mod hårdt ved de forestående minelukninger. På en pressekonference midt i august, sagde en repræsentant for strejkekomiteen: "I modsætning til de tragiske dage i Zwartberg, vil vores minearbejdere denne gang ikke stå alene. De kan allerede idag regne med solidaritet fra deres kollegaer i mange industrisektorer i Belgien og derudover i mange europæiske lande."

ARBEJDERBLADET støtter fuldt ud de belgiske minearbejdernes militante og selvstændige kamp for bevarelse af deres arbejdspladser. Selv om virksomheder under kapitalistisk markedskonometri

ARBEJDERBLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansv. Henning Christensen.

Løssalgspris.....kr. 1,-
Abonnementspris..... 15,-
Støtte-abonnement..... 50,-
Institutionsabb..... 30,-

Indbetal på giro 20019
ARBEJDERBLADET

Falkonergårdsvej 15

1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24

Eget tryk

ikke har bedre muligheder for at klare sig, når arbejderne overtager produktionen, så er fabriksbesættelser alligevel en positiv handling. En handling som viser, at arbejderklassen skærper klassekampen som svar på kapitalismens urimeligheder.

Minearbejdernes strejkekomite opfordrer alle europæiske arbejdere til solidaritet, og de opfordrer Polen og Sovjetunionens minearbejdere til at boycotte alt kul, som evt. kan sælges til Belgien under konflikten i Limburg.

I Odense og København, vil der midt i september blive afholdt møder med repræsentanter fra minearbejdernes strejkekomite. Nærmere om tid og sted for dette møde vil blive annonceret.

ARBEJDERBLADET vil i næste nummer bringe en artikel og vurdering af de belgiske minearbejdernes kamp.

FRIEDRICH ENGELS

ARBEJDETS ROLLE VED ABENS FORVANDLING TIL MENNESKE

FRIEDRICH ENGELS fortæller her det første - og vigtigste kapitel af menneskehedens historie. Gennem et væld af konkrete eksempler redegøres der for, hvordan den bevidsthed opstod, der forandrede aben til et menneske. Det er et grundlæggende skrift i den socialistiske litteratur og en lettilgængelig indførelse i arbejderklassens filosofi: den dialektiske og historiske materialisme.

Pris 1 kr.

Ny pjece fra
ARBEJDERBLADET